

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmando ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

51. Dura ceruice, & incircuncisis cordibus & auribus, vos semper Spiritui S.
restitistis, sicut & patres vestri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

ptuario nostro Catholico iam dudu ostendimus: quæ idcirco hoc loco non repetimus.
Vide Dominicam 9. post Pentecosten ad illa Christi verba: *Domus mea, domus orationis* Lue. 19*vocabitur.*

¶1. *Dura cervice, & incircuncisis cordibus & attribus, vos semper Spiritui Sancto restititis, sicut & patres vestri.*

Contaminat hunc locum insigniter Cal-
quinus, ut efficacis gratia necessitatem, ex hoc
qua libera cooperationem tollit, ex hoc
loco eidem refutatam stabiliat atque de-
fendat: *Resistere (inquit) Spiritui dicuntur, qui*
eam in Prophetis loquentem contumaciter rejiciunt.
Neque enim de arcana revelationibus hic agitur
quas Deus cuique intus inspirat, sed de externo mi-
nisterio: quod diligenter notandum est. Hæc ille.
Nempe diligenter hoc notari vult, ut Ca-
tholicam doctrinam eludat, quam Conci-
lium Tridentinum his verbis expressit:
Tangente Deo cor hominis per Spiritus Sancti illu- sest. 6.
minationem, inspirationem illam homo abijcere, cap. 5.
potest. Hæc igitur arcana revelatio, quam
Deus cuique inspirat, abijci ab homine po-
test, & de ea loqui Stephanum clarius est
quam ut probari necesse sit. Ait enim, *Spiri-*
tui Sancto restititis. Opus autem Spiritus S.
proprium est intus comunicare, siue mediante
prædicatione Ecclesiastica, siue absque illa.
Sanè in solo externo ministerio nisi Spir-
itus San-

Spiritu
Sancto
resistere
quid im-
portat.

tus Sanctus cor tangat, Spiritus Sanctus in ipso audiente nihil operatur: ubi autem nihil operatur, ei nec resistitur nec obeditur. Quicumque igitur Spiritui Sancto resistit, non Prophetis tantum aut prædicationibus, sed operationi alicui ipsius Spiritus Sancti resistit. Deinde hæc resistentia, de qua hic Stephanus loquitur, ex cordis duretie oriebatur. *Dura, inquit, cervice, incircumcis is cordibus & auribus.* Atqui cordis durities circa ea propriè versatur, quibus cor mouetur, tangitur, afficitur. Tales sunt inspirationes internæ: quæ in materia salutis & cultus diuini non nisi à diuino Spiritu promanant. Qui sine ullo motu diuino interno Prophetam contemnit, non resistit propriè & directè Spiritui Sancto, ut pote qui nihil eum mouebat; sed resistit personæ quam audit, aut rationibus fortasse quas adferunt, quorum neutrum Spiritus S. est. Nec hoc loco Prophetarum, sed ipsius Dei causam agit Stephanus, cui Iudeos semper restitisse affirmat. *Sicut (inquit) patres vestri.* Quorum resistentiam describens David ait: *Hodie si vocem eius audieritis, nolite obdurare corda vestra, sicut in deserto, &c.* Deinde, si resistere Spiritui Sancto est tantum resistere ministerio externo, ergo & obedire vel credere Spiritui Sancto erit tantum credere vel obedire hominibus & externæ prædicationi. Contrariorum enim eadem est ratio. Hoc autem mo-

tem modo nec qui credit ex fide credet, sed ex humana aliqua persuasione; nec qui resistit, ex perfidia & infidelitate illa positiva, quam vocant, resistet, sed vel aliquo vitio morali, veluti pertinacia quadam; vel certè sine ullo mortali ac nouo peccato; quia non tenetur sub nouo peccato id credere, ad quod credendum præsidium gratiae non habet, sine quo credere non potest. Sicut enim nemo peccat, id est, nemo nouum peccatum committit, in eo faciendo quod vitare non potest; sic etiam nemo peccat aut nouum peccatum committit in eo omittendo quod præstare non potest. Resistit igitur Spiritui Sancto, qui eius internis motibus resistit; sicuti credit Spiritui Sancto, qui eius diuinis motibus obsequitur, suumq; assensum præbet. Quis enim dubitat resistere Deo esse ab eo dissentire, sicuti obtemperare Deo est ei consentire? Verum quidem est, eos omnes qui resistunt Prophetis, resistere Deo, quatenus Dei personam Prophetæ sustinent; sed hæc est resistentia aduersus Deum non nisi materialis, & ex indirecto, vel ex cōsequenti. Nec talis resistētia ex duritia cordis semper nascitur, sed ex multis alijs causis nasci potest: ex animi stupiditate, ex negligentia, ex fastu quodam & contemptu. Quæ autem resistentia ex duritia cordis nascitur, necessariò aliquem motum internum ab extrinseco in corde factum præsupponit, qui mo-

F tus in

82 ANTIDOTA APOSTOLIC A
tus in hoc genere rerum, quas Dei Prophe-
ta loquuntur, non nisi à Deo esse potest. Sic
resistentia Spiritui Sancto, habet pro obie-
cto ipsos internos motus Spiritus Sancti.

C A P. VIII.

13. Tunc Simon & ipse credidit, & baptizatus
fuit, & adhaerebat Philippo. Videns etiam sig-
na & maximas virtutes fieri, stupens admirabatur.

Fides ele-
ctorum
vnica re-
futatur.

Simō ma-
gus verā
fidem ha-
buit.

CALVINI STARVM certissimum
axioma est, vnicam esse fidem ele-
ctorum, quæ semel habita nunquam
amittitur; reprobos autem nūquam
habere veram fidem, neque vñquam coram
Deo iustificari: & super hoc axiomate fundat-
atur certitudo gratiæ & salutis quam à
singulis ex fide credendam ponunt. Cæte-
rūm hic locus hoc axioma euertit, vbi Si-
mon reprobus dicitur credidisse, & baptizatum
fuisse, & Philippo adhaeruisse, id est, perseueranter
cum Philippo veluti discipulus cum magi-
stro vixisse, & Apostolorum miracula admiratus
esse: quod etiā fidei argumentū est. Increduli
enim ea contemnunt & artibus magicis
imputant, non admirantur. Denique sicut
antea Simon gentem Samariæ suis magijs
obstupefecerat ut illi crederēt; sic nūc veris
miraculis Philippi ita obstupefactus &
commo-